

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.231/2010/3. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla az előbb személyesen eljáró, majd a fellebbezési eljárás során Dr. ... pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve t.-i (címe) lakos felperesnek - a Dr. Porcsalmy Sándor ügyvéd (4024 Debrecen, Varga u. 32.) által képviselt alperes neve ny.-i (címe) lakos alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és kártérítés iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 6.P.22.070/2009/12. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20 000 (Húszezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes keresetében előadta, hogy 2008. novemberében telefonbeszélgetést folytatott **S. E**-tel, a **N.** újságírójával, melynek során az újságíró közölte vele, hogy ezt megelőzően az alperessel, mint Ny. Nagyközség polgármesterével beszélt, amikor az alperes a felperes személyét illetően többek közt kijelentette, hogy „amit ezek állítanak, az hazugság”, illetve, hogy „felperes neve más nevében, más személynek kiadva magát félrevezeti, megvezeti a környezetét”. A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy e kijelentésekkel az alperes megsértette a jó-hírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogait, ezért elégtétel adása címén egy nyilatkozat kiadására kérte kötelezni az alperest a **N.** újságírója felé, továbbá kérte 1 000 000 forint nem vagyoni kára megtérítését.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, elismerte, hogy telefonon beszélt a napilap újságírójával, azt azonban tagadta, hogy a felperes által megjelölt kijelentéseket tette.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 50 000 forint perköltséget fizessen meg az alperes részére.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tudott eleget tenni, mert a tanúként meghallgatott újságíró kategorikusan cáfolta, hogy a felperessel folytatott telefonbeszélgetése során azt közölte volna vele, hogy az alperes a felperes által sérelmezett mondatokat mondta, egyéb bizonyítási indítványt pedig a felperes nem terjesztett elő. A sérelmezett kijelentések elhangzásának bizonyíthatatlansága következtében pedig nincs lehetőség a személyiségi jog megsértésének megállapítására, illetve a kért szankciók alkalmazására sem.

Rámutatott továbbá, hogy az alperes egyéb kijelentései nem képezték a per tárgyát, ezért nem foglalhatott állást arról, hogy azok megvalósítottak-e személyiségi jogsértést, vagy sem.

Hangsúlyozta, hogy a per adataiból megállapíthatóan az alperes a felperessel kapcsolatos nyilatkozatát polgármesteri minőségében, a polgármesteri hivatalban adta, ezért az ezzel okozati összefüggésben esetlegesen bekövetkezett károkért a Ptk. 348. §-a (1) bekezdése értelmében magán-személyként nem lenne felelősségre vonható.

Perköltségként az alperes jogi képviselőjének a pertárgyértékhez igazodó, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint kiszámított munkadíját állapította meg.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, keresete szerinti határozat hozatalát kérte, s külön sérelmezte a terhére megállapított perköltség összegét. Kifejtette, hogy az alperes személyes nyilatkozata során szinte megismételte a személyiségi jogsértő kijelentéseit, ennek ellenére nem marasztalta őt a bíróság. Sérelmezte, hogy a bíróság nem értékelte azokat az általa csatolt iratokat, melyekkel igazolni kívánta, hogy élettársa képviselőjében meghatalmazás alapján járt el különböző hatóságoknál. Kifogásolta, hogy a megyei bíróság nem vizsgálta a kártérítési követelését, melyet az alperessel, mint magánszeméllyel szemben kívánt érvényesíteni. Álláspontja szerint aránytalanul magas összegben állapította meg a bíróság az alperes képviselőjének munkadíját, tekintettel arra, hogy a bíróság az ügyben csak egy háromnegyed órás tárgyalást tartott, melyre a jogi képviselő írásbeli előkészítő iratot sem nyújtott be.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

A Ptk. 76. §-a szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen a becsület megsértése.

Becsületsértő a személyiséget érintő közlés, magatartás - vagy bármilyen külvilágban észlelhető tény -, amely tartalmára és tartalmának valóságára tekintet nélkül aránytalanul túlzó, indokolatlanul bántó, lealázó, lekicsinylő, lealacsonyító. A becsület sérelmére alkalmasak a valótlan, vagy a valóságot hamis színben feltüntető tényállítások, ezek azonban egyben a jóhírnév sérelmét is jelentik, így védelmükre a jóhírnév polgári jogi védelmére vonatkozó szabályok adnak megfelelő eligazítást.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A 78. § (2) bekezdése értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A törvény szövegéből ugyan nem következik, hogy a jóhírnév sérelme csak valótlan tény állításával (híreszteléssel vagy való tény hamis színben való feltüntetésével) valósulhat meg, a törvény e fordulatot ugyanis a „különösen” szóval vezeti be. A bírói gyakorlat szerint azonban a jóhírnév sérelmét a más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényállítás valósítja meg. A való tények közlése, a közlés hangneme, egyéb személyhez fűződő jogot sérthet, de nem jár a jóhírnév megsértésével. A valótlan tény közlése nem sért személyiségi jogot, ha a tényállításnak nincs sértő, bántó tartalma.

Amennyiben a személyiségi jogsértés alapja egy állítás, akkor a jogsértő által használt szavaknak nagy hangsúlya van, mert a megfogalmazáson múlik, hogy - figyelemmel az előzőekben kifejtettekre - a közlés valósít-e meg, s ha igen, milyen személyiségi jogsértést.

A felperes mind a keresetlevelében, mind a T-i Városi Bíróság előtt tartott meghallgatása alkalmával (8.B.185/2009/3. számú jegyzőkönyv) a személyiségi joga megsértésének megállapítását az alperes alábbi két, állítólag a **N.** újságírójának mondott kijelentése miatt kérte: „amit ezek állítanak, az hazugság”, illetve „felperes neve más nevében, más személynek kiadva magát félrevezeti, megvezeti a környezetét”.

Ezek a kijelentések elvileg alkalmasak a személyiségi jogsértés megtörténtének megállapítására, azonban - ahogyan arra az elsőfokú bíróság helytállóan utalt - csak akkor, ha a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdésében írt kötelezettségének eleget téve bizonyítja, hogy e kijelentések valóban el is hangzottak. Helytállóan foglalt állást a megyei bíróság arról is, hogy a felperes e kötelezettségének nem tett eleget, a sérelmes kijelentések elhangzását bizonyítani nem tudta.

A felperes annak állítására, hogy az alperes szájából e mondatok elhangzottak, egyetlen bizonyítékra, az újságíró tanúvallomására hivatkozott. Abból azonban nem volt megállapítható, hogy mi hangzott el az alperes és az újságíró beszélgetése alkalmával, azt pedig a tanú cáfolta, hogy a felperesnek az általa sérelmezett mondatokat, mint az

alperestől származókat idézte volna. Erre tekintettel megalapozottan vonta le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a felperes pervesztés formájában köteles viselni a bizonyítatlanság következményeit.

A polgári perrendtartás megköveteli, hogy a jogvédelem érdekében bírósághoz forduló személy a keresetlevelében jelölje meg az érvényesíteni kívánt jogot, az annak alapjául szolgáló tényeknek és azok bizonyítékainak előadásával (Pp. 121. § (1) bekezdés c) pont). A felperes e kötelezettségének eleget tett, s a kereset alapjaként az előzőekben idézett mondatokat jelölte meg. Ebből következően a bíróságnak e kijelentések kapcsán kellett állást foglalni arról, hogy azok elhangzottak-e, s amennyiben igen, azok megvalósítottak-e valamilyen személyiségi jogsértést. Emiatt az alperes által személyes nyilatkozata során mondottak nem képezték a per tárgyát, a Pp. 215. §-a értelmében a bíróság arról nem dönthetett, hogy e kijelentések sértették-e a felperes személyiségi jogait.

Teljes mértékben osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság által az igényelt kártérítéssel kapcsolatban kifejtett álláspontot is, azt megismételni nem kívánja.

A perköltségként elszámolt ügyvédi munkadíjjal kapcsolatban az R. 3. § (6) bekezdése lehetővé teszi a munkadíj összegének indokolt esetben való mérséklését a bíróság számára. Ez azonban a bíróság mérlegelésétől függ, s csupán lehetőség, nem kötelezettség. Az elsőfokú bíróság az R. 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján a pertárgyérték figyelembevételével a jogszabálynak megfelelően határozta meg az alperes képviselőjének munkadíját, az ítéletéből kitűnően nem látott okot annak mérséklésére, így határozata e tekintetben is törvényes, annak módosítását az ítéletábra sem találta indokoltnak.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét lényegében annak helyes indokaira tekintettel hagyta helyben a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján.

A fellebbezési eljárás során is pervesztés felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperes részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen az ítéletábra az alperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét az R. 3. § (2) bekezdés a) pontja, illetve (5) bekezdése alapján határozta meg.

A Pp. 87. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

A felperes személyes költségmentességére tekintettel le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján.

D e b r e c e n, 2010. szeptember 23.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -